

& communi causa, quæ sit in multis, esse, non ex multis. Cæterum ratio causæ, per quam genus adstruitur, non cuius est manifesta. Rursus autem, sunt animalia, quæ sexu fœmineo carent, alia itidem, quæ non generant, alia rursus motum nullum habentia, sunt præterea diuersorum colorum alia, quemadmodum alia, quæ partum sibi dissimilem edunt: alia rursus è terra crescunt, aut arboribus. Quod igitur in animalis vita principium est: quodnam aliud, præter nobile istud animal, quod cælum, Solem, stellas & planetas circuit? Quæ extra scilicet hanc ambiguitatem sunt, & sunt impassibilia: nam sensus cognoscentium passio est. Sciendum est autem quod plantæ motum ex sese non habent: sunt enim terræ affixæ. Ipsa verò terra immota est. Ratiocinandum itaque fuerit, vndenam huic vita accedat, vt & ipsas faciamus sensum habere. Neque enim rem communem aliquam habent hæc. Dicimus ergo, quod animalium vitæ communis causa, sensus est: is discretionem facit inter vitam, motumque medium. Cælum autem, quia functionem habet nobiliorem multò, digniorémque nostra, procul ab hisce diffusum est. Est itaque necesse, vt perfectum animal, & diminutum, commune aliquid habeat: & is est vitæ scopus. Proinde vbi hæc abfuerit, ab eiusmodi nominibus quisque recedat oportet, quia medium non est: sed vita medium est. Quod enim est inanimatum, id animam non habet, neque ex ipsius partibus habet aliquam. Planta verò ex eorum numero non habetur, quæ carent anima: nam in ipsa portio quædam animæ habetur. Animal tamen non est, quia sensum non habet. Prodit autem de vita ad non vitam paulatim, vt singula quoque. Possumus autem alio quoque modo dicere quod animata sit planta, neque dicamus inanimata esse: & si quid animam habeat, sensum tamen habere non dicimus. Nam res quæ alitur, absque anima non est, & animal omne animam habet, sed planta imperfecta res est. Rursus animal membra habet infinita: planta indefinita: & materiam habet plantæ propriam motui, qui inest ipsi. Rursusque dicere possumus, plantas animam habere: nam ea est, quæ motus in ipsis efficit. At desiderium, & qui loco fit motus, absque sensu non sunt. Sic alimentum trahere, à principio naturali est, & id ipsum commune animalibus, ac plantis est.

A καὶ κοινῆς αἰτίας ἔστι ἐν ταῖς πολλοῖς, καὶ ἐκ πολλῶν. ὁ λόγος δὲ τῆς αἰτίας, διὰ τὸ βεβαιῶσαι τὸ γένος, καὶ πῶς τυχόντι ὅτι γινώσκουσιν. Πάλιν εἰσι ζῶα ἀπὸ σπέρματος γινώσκουσιν. ἔτι πρὸς ἀπὸ οὐ γινώσκουσιν, ἔτι πρὸς ἀπὸ κίνησιν ἐκ ἔχουσι, καὶ εἰσὶν ἄλλα διαφόρων χαρακτηριστῶν καὶ εἰσὶ πῶς αὐτοὺς τῶν ἐπιπέδων ἰσόμενοι· εἰσὶ τε ἄλλα ἀναστασιῶν ἐκ τῆς γῆς, ἢ ἐκ δὲ θρόνων. τίς οὖν ὅστις ἢ ἀρχὴ ἢ ἐκ τῆ ψυχῆ πᾶσι ζῴων; τί ἄλλο, εἰ μὴ τὸ ὄργανον ζῴων, ὃ τὸν οὐρανὸν περιεστρέφει, τὸν ἥλιον, τὰ ἀστρα, καὶ τὸν πλάττωται, καὶ ὁπότε τῆς ἐπιπέδου ἐξωτερικῆ ἀμφεβολίας ἀπὸ καὶ ἀπειθῆ εἰσὶν ἢ γὰρ ἀόδησις, ἢ ἀσπασίμων πάθος. ἴσμεν δὲ καὶ ὅτι ἐκ ἔχουσι τὰ φυτὰ κίνησιν ἐξ ἐαυτῶν. τῆ γὰρ γῆ εἰσι περιηρόται ἢ δὲ γῆ, ἀκίνητος ὅστις. συλλογισμῶν δὲ τῶν, ποῦθεν ἀπὸ ταύτης ζωῆς, ἵνα ποιήσωμεν καὶ αὐτὰ ἀόδησις. οὐ γὰρ ἀπέχει ταύτη ἐν ἀσπασίμων κοινόν. λέγομεν δὲ, ὅτι τῆς ζωῆς τῆς ζωῶν κοινή ὅστις αἰτία ἢ ἀόδησις αὐτῆς ἢ ποιῆσαι διακρίσιν, μέσον ζωῆς καὶ θανάτου. ὁ βραχὺς δὲ, ἐπιπέδοις διοίκησιν ἔχει ὄργανον ἔχει καὶ ἀξιολογώτερον τῆς ἡμετέρας διοικήσεως, ἀπὸ μακρῶν δὲ τούτων. δὲ τῶν, ἵνα τὸ ζῶον τὸ τέλειον καὶ τὸ ἡλαττωμένον ἔχη τὸ κοινόν· καὶ τὸ ὅτι ὅστις ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς. τῆ ταύτης γὰρ σπέρμα δὲ, ἵνα πρὸς τίς ἀσπασίμων τῆς πλοῦτων ονομασιῶν, ὅτι ἐκ ἔστι μέσον. ἢ δὲ ζωῆς, ἔστι μέσον τὸ γὰρ ἀψυχον ἐκ ἔχει ψυχῆ, οὐδὲ τῆς ψυχῆς μερῶν αὐτῆς. τὸ δὲ φυτὸν, ἐκ ἔστι ἐκ ἔστι σπέρματος ψυχῆς, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ὅτι τὸ μέρος ψυχῆς ἀλλ' ἐκ ἔστι ζωῆς, ὅτι ἐκ ἀόδησις ἐκ αὐτοῦ. ἐξ ἄλλου ὅτι ἐκ ζωῆς εἰς, μὴ ζωῆς καὶ βραχὺ, ὡς καὶ τὰ καὶ ἔχεισιν. δυναμῶν δὲ καὶ ἀλλοῦ λέγειν, ὅτι ἔκ ψυχον τὸ φυτὸν, καὶ οὐ λέγομεν ὅτι ἀψυχον. εἰ ἔχει δὲ ψυχῆ, ἢ λέγομεν ὅτι καὶ πᾶσι ἢ δὲ ἔκ ἀόδησις ἀσπασίμων γὰρ τὸ περιεστρέφον, ἐκ ἔστι αὐτοῦ ψυχῆς. πᾶσι δὲ ζωῶν ἔχει ψυχῆς. τὸ δὲ φυτὸν, ἔστι ἀπὸ τῆς ἀσπασίμων. πάλιν τὸ ζῶον ἔχει μέλη διασπασίμων, τὸ φυτὸν ἀσπασίμων. ἔχει ἢ ἕλκεα οὐκ αἰσθησῶν, ὡς ἔχει ἐκ αὐτοῦ. πάλιν δυναμῶν λέγειν τὰ φυτὰ ψυχῆ ἔχειν, ὅτι ψυχῆ ὅτι ἢ ποιῶσα ἐκ αὐτοῦ γινώσκουσιν τὰς κινήσεως. ὅτι δυναμῶν δὲ, καὶ κινήσεως ἢ ἐκ τύποις, ἐκ ἔστι εἰ μὴ μὴ ἀόδησις. πάλιν τὸ ἕλκεα ἔχει, ἔστι ἐκ ἀπὸ φροσίνης, καὶ τὸ αὐτὸ ὅτι τὸ κοινόν ζωῆς καὶ φυ-

τῶν ἐκ